

d'aigua fresca. És un padrí, xuclat, consumit. Fa només vint anys era un cavaller aguerrit i fort. Ara està minvat pel corc del temps i per les guerres que ha emprès i guanyat.

D'ençà que morí la seva muller, Elionor, ell està més afeblit i arronsat. Se sent sol. Amb Elionor ho compartien tot: el llit, les fèrries ambicions, el manteniment de les possessions de la família. Ara ja no. No han tingut fills que els hagin sobreviscuts. L'últim morí en una ràtzia a Sicília, amb el rei d'Aragó. Quan Guillem irromp a la sala envoltat de la llum violenta de la tarda d'estiu, hi veu en el posat i el moviment alguna cosa llunyana de la seva muller morta.

Avui, però, Guillem de Montcada té el mentó tibet. No li besa la mà en senyal d'acatament i Mateu hi veu una mirada torbada que l'inquieta. El seu cor comença a bategar més de pressa després del sobresalt del cop de porta que dona Guillem.

El cavaller, com fora de seny, li espeta la corrua de retrets que ha anat acumulant i pensant durant anys i que ha rumiat durant el darrer viatge des de Ciutat:

-Tu, oncle, vas desposseir de les seves possessions el meu pare i la meva mare; amb arteries i paraules meloses vas convèncer el meu vell padrí perquè canviés el testament i vas obligar el meu pare a lluitar com un bandoler per intentar recuperar-ho. El vas abocar a la bandositat i després a la guerra contra el rei. Tu i la teva malvada muller vas desposseir-me a mi de tot allò que em corresponia en justícia. Ara sóc jo que et reclamo el que és meu.

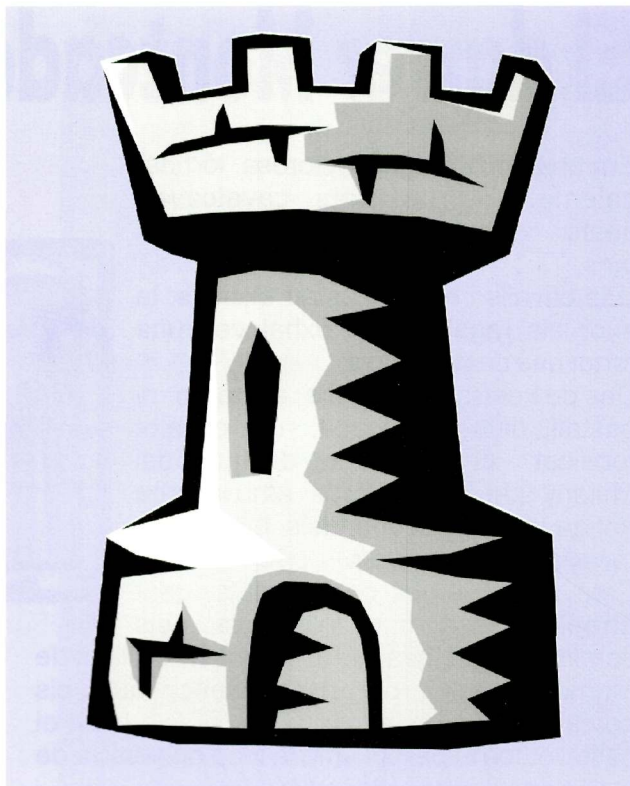
Mai no és tard per passar comptes. Els castells, les possessions i les terres són meves. Tu ets un home acabat.

-Què dius, fillol? Què t'emboliques. Digué, sobrepassat, el padrí.

- No estic per retòriques, oncle Mateu. Tu no tens fills i jo tinc gana de poder.

Com un ninot espatllat el vellet, de sobte, i sense més mots, cau a la primera estocada que Guillem li clava entre cap i coll. El segon cop d'espasa anà de dret al cap i li sortí el cervell que s'envolà per fer cap a terra. Brollà la fosca sang per l'estança senyorial.

Pres d'un aire diabòlic, Guillem de Montcada sortí de l'estança cridant:
He venjat mon pare!

Tots els cavallers que l'acompanyaven rugiren al uníson:

-Santa Maria val!

I sortiren del castell tal com havien entrat, d'improvís i, ara, per la força de les armes mentre tots els servents i el cap de la plaça anaven desconcertats a salvar el senyor que agonitzava, sangonent. Un guaita quedà malferit amb una nafra oberta al front per on li rajava sang fosca i abundant.

Els cavalls renillaren quan els cavallers els cavalcaren i deixaren darrere una polseguera irrespirable i una suor intensa i aguda que s'escampava per l'entrada del castell.

El cavaller de Montcada era el darrer representant de la brillant nissaga i agonitzava al seu castell mentre un capellà, cridat ràpidament, el confessava i li donava l'extremunció. Era una tarda de calor violenta d'agost. L'oreig movia els hàbits del capellà que assistia els darrers espasmes del senyor de Montcada.

Al lluny, els sembrats daurats esperaven la falç per ser collits i els hortolans regaven els horts sota un sol roent, arrecerats sota les pereres o les figueres humides, de bona ombra.

Andreu Loncà

Natura artificial

Diuen els entesos que no respectem prou la natura. Diuen que cal utilitzar més el transport públic o la bicicleta, que no hem de tallar tants arbres, que els esprais destrueixen la capa d'ozó...

Nosaltres procurem no malbaratar l'aigua, no provocar incendis, reciclar les deixalles... De vegades fins i tot anem una mica atabalats amb tantes coses com s'han de tenir en compte i que abans no sabíem.

És clar, no som especialistes en la matèria. Estem molt avesats a obrir l'aixeta i que l'aigua ragi, accionem un interruptor i s'encén el llum, a la factura no hi especifica de quina manera s'obté l'electricitat de què gaudim a les nostres llars.

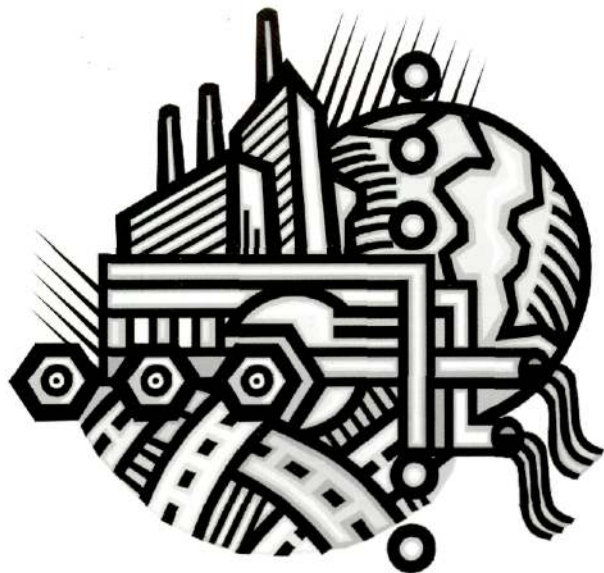
any..., com sempre, direu. No ho sé, però si faig memòria d'aquest any ha estat força estrany: va començar amb un hivern llarg i fred, amb tongades de bonança, alguns cops potser excessiva. La primavera..., ah! Hi ha hagut primavera? Gairebé no la recordo. I no pas per passar del fred a la calor, això és més aviat normal a les nostres contrades, però sense pluges, sense grans desglaços. T'agafaven ganes de sortir al camp i cridar ben fort: "ha arribat la primavera!" Perquè era com si les plantes no ho haguessin notat i encara duien a damunt la letàrgia lenta de l'hivern. Com una malenconia que no aconseguen espolsar-se de sobre.

I, com no, va arribar l'estiu, a dies calent i sec, a dies fred i sec, amb un agost farcit de fortes tempestes elèctriques, d'aquelles de llamps i trons no en vulguis més, però d'aigua ni una gota. Un estiu de foc, de sirenes de bombers i d'imatges d'incendis que t'encongeixen el cor.

I encara estem de sort per aquí, no debades som els de la terra ferma. Els mitjans de comunicació ens han mantingut llargament informats dels greus cataclismes que han afectat altres països: terratrèmols, huracans, sismes marins, inundacions. Tot un seguit de catàstrofes naturals que ens han mantingut astorats durant bona part de l'any.

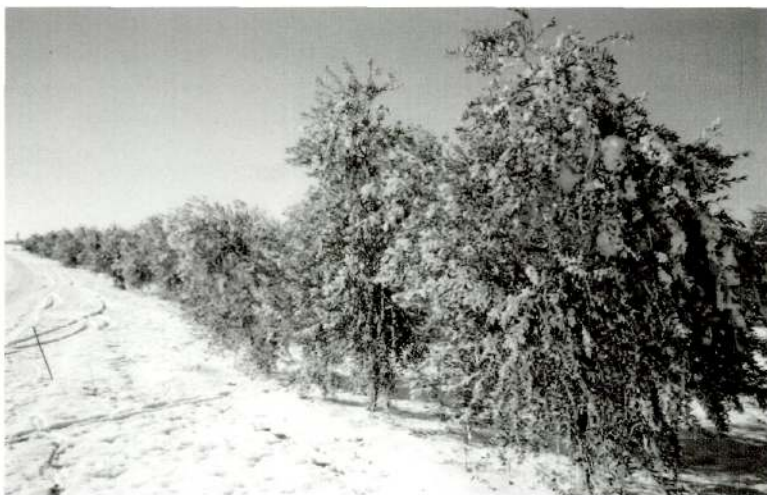
Per això crec que estem fent alguna cosa malament, que en algun moment haurem de pitjar fort el fre si no volem acabar vivint en un planeta que gairebé no reconeguem o pitjor encara, en un planeta que ja no ens reconeix a nosaltres i ens ataca amb tota la seva fúria.

Anna Gairí i Blavi

Sortosament a les nostres muntanyes els arbres no ens priven de veure el bosc. Només de tant en tant arruguem el front en trobar-nos boscos cremats i diem: quina llàstima!

Però sí que comencem a sentir els efectes que tot això produeix. Estem a punt de tancar un

Carta de comiat

Benvolguts amics d'Alpicat:

El 30 d'agost de 1962 vaig començar a compartir amb vosaltres la meua vida professional i la de la meua família, tot just acabat de casar, amb l'afany de servir amb total dedicació les necessitats farmacèutiques i sanitàries del poble d'Alpicat que, per primera vegada, gaudia d'aquests serveis.

Des de llavors fins avui (han passat ja 43 anys!), he pogut anar acumulant nombroses vivències i esdeveniments i, mirant tots aquests anys de farmacèutic a Alpicat, no puc sentir-me més que complagut i joiós per la feina feta.

Celebració del Corpus a Alpicat, any 1966. Altar del davant de la farmàcia.

Aquí a Alpicat, la meua muller i jo hem vist néixer i créixer els nostres fills, Gemma i Marc, hem procurat ser i exercir com a *alpicatins* en tot moment i, d'aquesta manera, també als nostres fills els hem inculcat l'estimació i l'afecte pel nostre vilatans i pel nostre poble.

Els records dels veïns i amics, que són tants, els tindrem presents tota la vida. Permeteu-me recordar especialment la família Gilart Mor, els amics Rafel i Pepita, que ens varen obrir casa seva i ens varen ajudar a integrar-nos i obrir-nos a tot el poble. Aquells primers anys de la meua (nostra) vida a Alpicat varen ser uns anys que mai oblidaré.

Em ve a la memòria la il·lusió compartida amb els veïns quan preparàvem les catifes de Corpus, la primera de les quals va ser feta per la meua muller Carme i per mi mateix, aprofitant una borrassa de collir olives que ens deixà la nostra veïna, la Sra. Brígida. Recordo les festes majors, la festa de les penyes (amb la nostra penya de l'era, formada per tants amics), l'època que, amb el recordat Manolo de la bòvila i sent president de la Junta Parroquial, vàrem ajudar que Mossèn Julio comencés a exercir el seu ministeri al poble, després del trist traspàs de Mossèn Josep. Recordo també les anècdotes que Mossèn Pere ens regalava, quasi diàriament, amb el seu tarannà tan humà. Però, de forma especial, em plau recordar la refundació de la Congregació dels Dolors, que tanta magnificència dóna a la Setmana Santa del nostre poble, i la generositat i empena de les persones que ho fan possible.

No vull ni puc oblidar tampoc el tracte i la professionalitat dels metges amb els quals he tingut el plaer de treballar i compartir la meua tasca: Dr. Enrique Gutiérrez, Dr. Miquel Vila, Dr. Luciano Jiménez, Dr. Garrabella i els actuals Dr. Jaime Casasús, Dr. Carles Roca, Dr. Cornejo, sense oblidar la Dra. Jovita, així com l'afecte amb què sempre ens hem tractat amb en Manolo i ara, darrerament, amb n'Albert. No només ha estat, en certs casos, una relació estrictament de treball, sinó que esdevingué una veritable amistat que ha perdurat amb els anys i amb les seves famílies.

Bé, de fet, no acabaria d'escriure noms que per a nosaltres han estat un referent tota la vida, així que us hi podeu incloure tots.

Com ja haureu intuït, aquesta vol ser una carta de comiat, però també d'agraïment. De comiat, perquè, després de tota una vida dedicada a la farmàcia, em toca jubilar-me i, per aquest motiu, deixo la meua tasca com a farmacèutic d'Alpicat. Tot i això, sempre estaré al vostre servei com fins ara amb el que pugui ajudar.